

mg yoe

နိဗ္ဗာန်

ဘနာ

79

ဒုတိယအကြိမ်

mg.yoe.com

မျက်နှာပုံပန်းချီ - တော်တီဆွေ

ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေတိုက်။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သီတာမြင့်၊ စာစည်းစိမ်စာပေ(၀၂၇၈၅)၊

အမှတ် ၂၁၊ လျှော်ရွေးဝင်းလမ်း၊ ၁၄ ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးစန်းဦး၊ SKCC Press(၀၀၄၁၃)၊

၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

အခန်း (၅)

‘စိတ်ဖိစီးမှုတွေ မပေးကြပါနဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဖိစီးမှုတွေ မပေးပါနဲ့... ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းတာလေးလဲ လုပ်ကြပါဦးဗျာ...’

ကိုဘအော်သံကြောင့် Company တွင်ရှိနေသော လူတွေအားလုံး လန့်သွားကြဟန်ရှိသည်။

သို့သော် ထိုသို့လန့်ခြင်းသည် ခဏတာလန့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ Company သည် သူ့အလုပ်သူပြန်လုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ပြန်လုပ်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း ဖြစ်သွားကြ၏။

ကိုဘ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ဖန်းကြမည်ဟုပြောပြီး ဖန်းမကြရသောကြောင့် ကိုဘကို စိတ်ကောက်ခဲ့သော ကောင်မကလေးကလည်း ကိုဘ ထအအော် တွင်သာ တစ်ချက်လောက်ကြည့်ပြီး သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေ၏။

ဒီတော့... ကိုဘလည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ဆက်လုပ်ရန် ခေါင်းကို ငုံ့ လိုက်၏။

ဒါပေမယ့် Company ၏ စာရင်းဇယားတွေကို သူစိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာရှိသူက မယ်ခင်ဆိုသော သူ့ဇနီးသာဖြစ်သည်။

သူသည် 'ခင်' ကိုချစ်သည်။ 'ခင်' လည်း 'ဘ' ကိုချစ်လိမ့်မည်ဟု အစတုန်းက သူယုံခဲ့ဖူးသည်။ အခုတော့ 'ခင်'က 'ဘ' ကိုမချစ်တော့ဟု ကိုဘ ထင်သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်းလည်း မှန်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဘသည် ထအော်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့... ကိုဘသည် ဒီလိုအော်ဖို့ မကောင်းပါ။ သူက အခုလုပ်နေရသော Company မှာ သာမန်စာရေးဝန်ထမ်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မှာကြောက်ရမည့်လူတွေ ရှိသည်။ ပြီးတော့... ချစ်ရမည့်လူတွေလည်း ရှိသည်။ ကြောက်လည်းမကြောက်ရ ချစ်လည်းမချစ်ရသော လူတွေလည်း ရှိပါသည်။

ဒါကတော့ Company မှာ စာရေးလုပ်မှမဟုတ်ပါ။ နေရာတိုင်းတွင် ထိုအတိုင်းသာဖြစ်ပါသည်။

အခုတော့... အလုပ်လုပ်နေရင်းက ဘာမျှမဆိုင်ဘဲ သူထအော်မိခဲ့ပြီ။ ထိုအော်သံသည် သူချစ်သော 'ခ' အတွက်အော်လိုက်သော အော်သံဆိုတာကို သိမည့်သူ တော်တော်ကလေးကို ရှားပါသည်။

'ကိုဘ... ဆရာက ခဏတဲ့...'

လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပါတ်လောက်ကမှ ခန့်လိုက်သော စာရေးအသစ်ကလေးက သူ့ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောသွား၍ 'ဆရာဘ' စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ကြောင့်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သို့သော်လည်း သဘောကောင်းတတ်သူဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ခံနေကျမဟုတ်
လား။ ပြီးတော့ ‘ဆရာက ခေါ်တယ်’ ဆိုတာ သူတို့ Company က
မန်နေဂျာက ခေါ်သည်ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်သဖြင့် ကိုဘ ထိုင်နေရာမှ ထရ
သည်။

ကိုဘသည် ခင့် အကြောင်းကို ခဏမေ့ထားပြီး သူ့ phone ကိုလည်း
ပိတ်လိုက်ရသည်။

ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ်က ခင်နေပေမယ့် ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ လူကြီး
တစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့မယ့် အချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့် phone က ထပြီးမြည်
နေလို့ ကောင်းပါ့မလား!

ဒီတော့ ကိုဘသည် ခင့်အကြောင်းကိုလည်း ခဏမေ့ထား၊ သူ့ခံစား
မှုကိုလည်း ခဏမေ့ထားလိုက်ပြီး ဆရာအခန်းထဲသို့ သွားလိုက်သည်။

ကိုဘက ‘ဆရာ’ ဟုခေါ်သော်လည်း ထိုဆရာမှာ ကိုဘထက် (၄)
နှစ်လောက်သာ ငယ်ပါသည်။ သို့သော်... ထိုဆရာသည် ရုပ်ချော၏။
ကိုဘထက် အရပ်မြင့်၏။ စကားပြောလျှင်လည်း ပြုံး၍ပြုံး၍ ပြောတတ်
သည်။

ယောက်ျားတွေထဲမှာဆိုလျှင် တော်ရုံမိန်းကလေးက သဘောကျတတ်
သော ရုပ်ရည်မျိုးရှိသူဟု ပြောရလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

သူ့နာမည်ကလည်း ကြည့်ပါဦး ‘ဇော်မျိုးခန့်’ တဲ့။ တစ်ရုံးလုံးကတော့
သူ့ကို ‘ကိုခန့်’ ဟု ချစ်စနိုး ခေါ်ကြသည်။ သူကလည်း ဒီနာမည်အတိုင်း
‘ဆရာခန့်’ ဟုခေါ်တော့ လူတွေမမြင်ကွယ်ရာ သူ့အခန်းထဲမှာခေါ်ပြီး...

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဆရာခန့်လို့ မခေါ်နဲ့’

‘လေးစားမှုနဲ့ ခေါ်တာပါဗျာ’

‘အဲဒါကြောင့် မခေါ်နဲ့လို့ ပြောတာ၊ ရိုးရိုးပဲပြောမယ် ကျွန်တော် ဒီ Companyမှာ ခင်ဗျားကိုခင်တယ်၊ ခင်ဗျားက ရိုးတယ်၊ တုံးတယ်၊ အမှား အယွင်းများတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပဲ’

‘ဟာ... ဆရာကလည်းဗျာ ကျွန်တော်က...’

‘တော်ပြီ... ကျွန်တော်ပြောတာ မမှန်ဘူးလား’

‘မှန်ပါတယ် ဆရာ...’

‘ဆရာမခေါ်ပါနဲ့ဆို...’

‘အဲဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ’

‘နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခါကျရင် ကိုခန့် ပဲခေါ်ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ’

‘ဟာ... ခင်ဗျားက လုပ်ပြန်ပြီဗျာ’

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အားရပါးရ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ အဲဒီနေ့က သူ့ကို ကိုခန့်က ကော်ဖီတိုက်သည်။ သူလို ဘာမျှမဟုတ်သော စာရေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုဂရုတစိုက် စေတနာထားသော ကိုခန့်ကို သူပို၍ခင်သွား၏။

အခုတော့... သူ့ကို ကိုခန့်က ခေါ်နေပြီ။

သူသည်... စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခုနှင့် ကိုခန့်အခန်းထဲသို့ သွားခဲ့သည်။

ကြောက်စိတ်တော့ မရှိပါ။

ကြောင့်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုခန့်နှင့် သူသည် တစ်လတည်း လက်ထပ်ထားခဲ့သော မိတ်ဆွေတွေ
လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကိုခန့်က 'မယ်ခင့်' ကိုမမြင်ဘူးသလို
ကိုခန့်၏ ဇနီးကိုလည်း သူက မမြင်ခဲ့ဘူးပါ။

ကိုယ့်အရာရှိ၏ ဇနီး၊ ကိုယ့် Company က ဆရာ၏ဇနီးကိုမျှ
မမြင်ဖူးဘူးဆိုတော့ 'လွန်တယ်'ဟု ထင်ကြလိမ့်မည်။

ကိုခန့်တို့ မင်္ဂလာဆောင်သည့်နေ့က သူသွားပါသည်။

ခမ်းနားသိုက်မြိုက်လွန်းလှသော မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် သူသည်
ခပ်ရိုးရိုးပွဲတက်သူသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ကိုခန့်နှင့် သူ့ဇနီးကို အဝေးကတော့
မြင်လိုက်ရပါသည်။ သို့သော် စကားပြောခွင့်မရခဲ့။

ကိုခန့်ကိုလည်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိပါ။ သူ့မှာက ဧည့်သည်တွေ အများ
ကြီးကို ဧည့်ခံနေရတာဆိုတော့ သူ့အပြုံးက ဘယ်သူ့ကို ပြုံးနေလို့ပြုံးမှန်း
တောင် မသိရတဲ့ အပြုံးမျိုးတွေနဲ့ဆိုတော့ ကိုယ်ကလည်း ခေါ်လို့မကောင်း
ဘူးလို့ တွေးပြီး ကျွေးတာတွေစားပြီး သူပြန်လာခဲ့၏။

ကိုခန့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်ပါတ်အကြာမှာ သူလည်း 'မယ်ခ'
နှင့် အိမ်ထောင်ကျခြင်းဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ကိုတော့ ကိုခန့်မလာပါ။

သူတို့ ဂျပန်ကိုဆိုလား၊ ဩစတြေးလျကိုဆိုလား၊ ဩစတီးရီးယားကို
ဆိုလား ဟန်းနီးမွန်းထွက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ဇနီးကိုလည်း ကိုယ်မမြင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဇနီးကိုလည်း
သူမမြင်ဘူးသော ရင်းနှီးသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ဖြစ်နေကြပါသည်။

အခုတော့ သူက ကိုယ့်ကိုခေါ်ပြီမို့ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

သူဝင်သွားတော့ သူ့ဆရာ ‘ခန့်’ သည် ကာစတန်မာတစ်ယောက်နှင့် စကားပြော၍နေသဖြင့် သူမတ်တတ်ရပ်နေတုန်းမှာ ဆရာခန့်က သူ့ကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ရင်းက နံဘေးနားတွင် လွတ်နေသော ခုံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သဖြင့် သူ ဘာစကားမျှမပြောတော့ဘဲ ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

‘ကိုယ့်လူ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကတော့ နားလည် ကာပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဒီ Company ဘုတ်အဖွဲ့က လူနှစ်ဆယ် လောက်ရှိတော့ သူတို့ကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နားလည်ပေးနိုင်မှာလဲ’

‘ဆရာခန့်ရယ် ဆရာက ဒီမှာအကြီးဆုံးပဲဆိုတော့ သူတို့နားလည် အောင် ပြောမပေးနိုင်ဘူးလား’

ကာစတန်မာ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဆရာခန့်က အားရပါးရ ရယ်နေ သည့်အတွက် ‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ!’ ဆိုတာကို သူလည်းနားမလည်ဘဲ နှင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ထိုင်နေရခြင်းကြောင့် စိတ်တော့မရှည်နိုင်တော့ဘဲ တို၍သွား၏။

‘ကိုဇော်ဝင်း ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က သူဌေးမဟုတ်ဘူးနော် ဝန်ထမ်းခင်ဗျာ။ ဒီ Company က ပုဂ္ဂလိက Com-pany ပိုင်ဆိုပေမယ့် ဝန်ထမ်းဆိုတာ သူဌေးရဲ့ ကျွန်ပါဘဲဗျာ။ ဒီတော့ ရယ်ယာအယောက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ Company တစ်ခုမှာ အမှားတစ်ခု ကို အယောက်နှစ်ဆယ်လုံးက ကျွန်တော်ပြောသမျှ ယုံကြည်လာအောင် ကြော်ငြာဖော်ပြအပ်ဖို့ကို

ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးတွေကို သုံးရမှာလဲ’

ဆရာခန့်၏ စကားဆုံးသောအခါ တစ်ဖက်က ကာစတန်မာသည် တိတ်၍သွားပြီး ဆရာခန့်ကိုကြည့်၍နေသည်။ ဆရာခန့်ကလည်း သူ၏ ပြုံးနေကြအပြုံးကိုပြုံးရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဆုံးစကားပြောပြီးစဉ်က အတိုင်း ဖြန့်၍ခင်းထား၏။

‘ဒါဆို... ကျွန်တော်... ဘာလုပ်ရမလဲ’

‘ငွေကို ရအောင်ရှာဆပ်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် တရားရုံးကို တက်လိုက်ပါ’

‘ဘယ်နေ့ နောက်ဆုံးထားပြီး ပေးရမှာလဲခင်ဗျာ’

‘သုံးရက်အတွင်းပဲ ဒီနေ့က စလို့ပေါ့’

‘ငါးရက်တော့ ထားပါလားဆရာရယ်’

‘ကျွန်တော့်ကို ဆရာလို့မခေါ်နဲ့၊ ကျွန်တော်က ဆရာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လူက ငါးရက်လိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ပြောပေးလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကတိတော့ တည်ရမယ်’

‘စိတ်ချပါဆရာ...’

‘မခေါ်ပါနဲ့ဆို...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ... ကျွန်တော်ကလည်း အချိန်ကို လိုလိုပိုပို တောင်းထားတာပါ။ ပြည်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ခြံကလေးကို သွားပြီးပေါင်ရမှာမို့လို့ပါ’

ထိုအချိန်တွင် ဆရာခန့်သည် တိတ်၍သွားပြီး ညာဘက်လက်နှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူပိတ်ထားရင်း ရှေ့က ကာစတန်မာကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းကို သူခါရမ်းသည်။

‘မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ တာဝန်အရကျတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှောင်လို့မရတဲ့အတွက် ပြောရတာပါ။ ကဲဗျာ... ဒီလျော်ရမယ့် ငွေကြေးပြီးရင် ခင်ဗျားကို ဒီ Company က ပစ္စည်းတွေပြန်ချပေးအောင် ကျွန်တော် ပြောပေးမယ်ဗျာ’

‘ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ’

‘မခေါ်ပါနဲ့ဆို’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ’

‘အာ...!!’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘ကဲ... ခင်ဗျား... သွားလို့ရပြီ’

ဆရာခန့်စကားဆုံးသည်နှင့် အကြွေးရှိသောငတိသည် ငါးမျှားချိတ်တွင် မိသောငါးကို ငါးမျှားသူက တစ်ချက်တည်းဖမ်း၍ သုတ်လိုက်သကဲ့သို့ သုတ်ချေတင်၍ လစ်လေတော့၏။

ဆရာခန့်က လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ခင်းပြီး သူ့ကို မဲ့ပြုံးကြီးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် သူကလည်း စပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့်ပြန်၍ ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်ချိန်တွင် စာဝင်စာထွက်မှ စာရေးမကလေးက ဖိုင်များနှင့် ဝင်လာပြီး လက်မှတ်ထိုးရန် ပေးသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောစရာစကားများ ခဏသိမ်းထားမည်ဟု တိတ်တဆိတ်သဘောတူပြီး ငြိမ်နေလိုက်ကြရ၏။

‘ဆရာခန့်’သည် လက်မှတ်များကို ကြည့်လည်းမကြည့် စိတ်လည်း ပါဟန်မတူဘဲနှင့် ခပ်မြန်မြန်ပင် ထိုး၍ချလိုက်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘ငါ့အခန်းကို ဘယ်သူမှ မလွှတ်နဲ့တော့လို့ ခင်လဲ့ဝင်းကို မင်းသွား ပြောလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...’

‘ငါ့ကို ဆရာလို့မခေါ်နဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ’

ဆရာခန့်၏ အော်သံကြောင့် ကောင်မလေး ကြောက်သွားဟန်တူပါ သည်။

ထိုကောင်မလေးက လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်လောက်ကမှ အသစ်ခန့် ထားသောသူဖြစ်၏။ ကောင်မလေးက ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်ဦးမည် ဟု ထင်သည်။ နာမည်ကိုတော့ သူမသိပါ။

‘ငါးခါတော့ ပြောပါရှင်’

‘အင်...!!’

ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာခန့် ကိုယ်တိုင် လန့်၍သွားသည်။

‘သွား... သွား... နင်သွားတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်...’

ကောင်မလေးထွက်သွားတော့မှ သူနှင့် ဆရာခန့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် အတန်ငယ်စိုက်ကြည့်လိုက်ကြပြီးမှ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

ရယ်သံတွေကုန်သွားတော့ ကိုခန့်သည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ် ရင်းပြုံးနေ၏။ ဘာတွေကို စဉ်းစားပြီး ဘာတွေကို သဘောကျလို့ ဘာကြောင့် ပြုံးနေရတာလဲ၊ ခေါင်းကိုတညိတ်ညိတ်လုပ်နေရတာလဲ ဆိုတာကို ကိုဘ

သိချင်ပါသည်။

ခဏကြာတော့ ပြုံးနေရာမှ ကိုခန့်သည် ပြန်တည်သွားပြန်သည်။ စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့်ခေါက်သည်။ ပြီးတော့ မရယ်မပြုံးမျက်နှာဖြင့် ခုံကို လက်ချောင်းကလေးတွေဖြင့် ခေါက်နေပြန်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချပြန်သည်။ ကိုခန့်၏ လက်ချောင်းကလေးတွေက ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်၊ လက်သဲကို ညီညီညာညာလှီး၍ထားသည်။ လက်ချောင်း၏ ဒုတိယအဆစ် မှာ အမွှေးနုစိမ်းကလေးတွေက လှပစွာတိုးထွက်နေကြတာကို ကိုဘဇေးမိ ပါသည်။

‘ဒီလိုဗျာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ခင်တယ် ကိုဘ၊ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး၊ အေးလေ ခံစားချက်ဆိုတာမျိုးက ပြောပြရေးပြလို့လဲ ရတာမှမဟုတ် တာကိုး၊ ဘယ်နဲ့လဲ ကိုဘ’

‘ဆရာပြောတာ မှန်ပါတယ်ဆရာ’

‘လာပြန်ပြီလား ဒီဆရာ’

ကိုခန့်က ရော့ရီရော့ရဲထိုင်နေရာမှ Smart ဖြစ်အောင် ပြင်ထိုင်ရင်း ကိုခန့်က ဟောက်သံလည်းမဟုတ်၊ ဒေါသသံလည်းမမည်၊ ရင်းနှီးဘော လေသံဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

‘အဲဒီကိစ္စက သိပ်ရှုပ်တယ်ဆရာ’

‘လာပြန်ပြီ’

‘ခဏတော့ သည်းခံပြီးနားထောင်ပေးပါ ဆရာ၊ ဆရာနဲ့ကျွန်တော် ရင်းနှီး တယ်ဆိုပေမယ့် ရာထူးနဲ့ နေရာက မိုးနဲ့မြေလို ကွာပါတယ်ဆရာ၊ ကြောင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော် က ဆရာထက်အသက်ကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် အသက်နဲ့ ရာထူးက တိုက်ရိုက် အချိုးမကျဘူးဆရာရဲ့၊ သွယ်ဝိုက်သောနည်းနဲ့လည်း အချိုးမကျ ဘူး၊ ပြောင်းပြန်အချိုးလဲ ကျချင်မှကျတာ’

‘အင်းလေ...ခင်ဗျားက စာရင်းအင်းဘက်ကလူလို့ ရိုက်မစစ်ပဲ စကား ပြောကြည့်တာနဲ့တင် ပေါ်တော့တာပဲ ကဲ... ဆက်စမ်းပါဦး’

‘နောက်ပြီးတော့ ဆရာက မှာထားတယ်၊ လူရှေ့သူရှေ့ကျရင်တော့ ခေါ်ရင်ခေါ်၊ နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ မခေါ်နဲ့ဆိုတာကြီးကို ပြောချင် တာဆရာ’

‘အင်း... ပြောပါဦး’

ကိုခန့်က ခုံကိုတံတောင်နှင့်ထောက် မေးကို လက်ဖဝါးနှင့်ထောက်ထား ရင်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ လူဟာ လူတစ်ယောက်ကို နာမည်တစ်မျိုး နဲ့ပဲ ဆက်ဆံလို့ရတယ်ဆိုတာပဲဆရာ၊ ဒီနေရာမှာ ဒီလိုခေါ်၊ ဟိုနေရာမှာ ဟိုလိုခေါ်ဆိုရင် အဲဒီလူ ရူးမှာပဲဆရာ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် က ကျွန်တော့်ကို ဂျပုလို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခေါ်တာဆရာ၊ အခု ဒီ Company ကို ပဲတွေသွင်းနေတဲ့ ဖိုးချွန်...အဲအဲ တင်ကိုဖြင့် ဆရာ ဒီကောင် ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆရာဘလို့ခေါ်ဖို့ကြိုးစားတာ မရဘူးတဲ့၊ ဆရာဘ လို့ ခေါ်လိုက်ရင် သူ့ဝိညာဉ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို မတွေ့သလိုပဲတဲ့ ဆရာ၊ ဟုတ်တယ်ဆရာ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ဖိုးချွန်လို့ခေါ်ရမှ အားရတယ် ဆရာ၊ ဦးတင်ကိုဖြင့်ဆိုရင် ဘာမှခံစားလို့မရဘူးဆရာ။ နှုတ်ကျိုးတယ်ဆိုတာ

ပြောနေသောအခါ

ဒါမျိုးလားမသိဘူး ဆရာ...’

‘အင်...ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်ကိုဘ၊ ခွေးတွေဟာ သူတို့ နာမည်ခေါ်မှ လှည့်ကြည့်တတ်ကြတာမဟုတ်လား’

‘ဟာ... ဆရာ... ဆရာဥပမာက ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းတော့ ရှိပါရဲ့ ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ဆိုးလွန်းပါတယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ဆရာ’

ကိုခန့်က တစ်ချက်စဉ်းစားရင်း အားရပါးရရယ်လိုက်သဖြင့် သူပါ အားရပါးရ လိုက်ရယ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ရယ်မိသည်ကိုပင် တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးရင်း ထပ်ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။

ခဏကြာတော့မှ ရယ်သံများသည် တစ်စတစ်စတိုး၍သွားပြီး ‘ဟင်း’ ‘ဟင်း’ ဟုသာ အသံပြုနိုင်ကြတော့လောက်အောင် အမောရယ်ပစ်လိုက် ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘ကဲ... ကိုဘ ခေါ်ချင်သလိုသာ ခေါ်တော့ဗျာ’

‘ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ ဆရာခေါ်ရင် မကြိုက်တာလဲ’

ကိုဘစကားကြောင့် ကိုခန့် အနည်းငယ်မျက်နှာကို တည်ပစ်လိုက် သည်။ ထိုမျက်နှာမျိုး ကိုခန့်ဆီမှာ တွေ့ရပြီဆိုလျှင် တည်တည်တန့်တန့် ပြောတော့မယ်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင် ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ကို ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက စာလည်းသင်၊ ပြုပြင်ဆုံးမလည်းလုပ်ခဲ့ကြတဲ့ လူကြီးတွေကို ‘ဆရာ’ ‘ဆရာမ’လို့ ခေါ်ရ တာ သိပ်အရသာရှိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီခေတ်ရဲ့ ‘ဆရာ’ဆိုတဲ့ စကားလုံး ကတော့ လမ်းဘေးက ခဲလုံးတောင်မှ ရုတ်တရက်ရှာရခက်နေဦးမယ် ဆရာ ကြောင်နှစ်ကောင်အုပ်တိုက်

တွေကတော့ သိပ်ပေါတာပဲ’

ကိုဘလည်း ဆရာစကားကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

‘ကားမောင်းတဲ့လူကလည်း ‘ဆရာပဲစဉ်းစားကြည့်ဦး ဒီနဲ့ တာမွေတင် ဆရာ နှစ်ထောင်လောက်ပေးရမှာ လမ်း ၅၀ ကို သုံးထောင်ပဲတောင်းထား တာ ဆရာတဲ့’

‘ပြီးတော့ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ သူကလည်း ဈေးမှန်ပါဆရာ၊ ဆရာငှား ချင်တဲ့ ဆိုက်ကားငှားပါ ဆရာပြောတဲ့ဈေး မရဘူးဆရာတဲ့။ ဆရာ မနေ့ က အူမကြီး ဆရာအတွက်ချန်ထားတာ ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲတဲ့၊ ဆရာ ဒီအရက်ပုလင်းနော်၊ အဖုံးဝမှာ ဘောစေ့တွေပါတယ်ဆရာ ဘာမှ ပြန်လုပ်လို့မရဘူးဆရာ၊ Rum ပုလင်းတွေ ဘာတွေမရှိဘူးလားဆရာ၊ ဒီတော့ ‘ဆရာ’ ဆိုတဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ၊ နေရာတကာ ‘ဆရာ’ ခေါ်နေတာကိုးဗျ၊ နာမည်မသိလည်း ဆရာခေါ်ရင် ပြီးတဲ့ဘဝကို ရောက်နေ တော့ ဆရာလို့ အခေါ်ခံရမှာ ကြောက်ကြောက်လာလို့ဗျာ၊ ဒါတောင်မှ ကိုဘတို့လို ရင်းနှီးတဲ့လူကို လူရှေ့တော့ ခေါ်ပါပြောရသေးတယ်မဟုတ် လား၊ ရင်ထဲအသည်းထဲက လာတဲ့ဆရာမဟုတ်ဘဲ နှုတ်ဖျားကလေးက ပေါ့ပေါ့ကလေးခုန်ဆင်းလာတဲ့ ‘ဆရာ’တွေကို ကျွန်တော် အခေါ်မခံချင် လို့ပါ’

ကိုခန့်သည် ထိုကိစ္စကို အသေအချာတွေးထားဟန်တူသည်။ အခု ပြန်ပြောတော့ တွေဝေစဉ်းစားနေခြင်းမရှိ တစ်ဆက်တည်းကို ပြောချသွား သည်။ နောက်ပြီး ကိုခန့်ပြောတာတွေက သူတို့လည်း ကြံ့ခဲဖူးပါပြီ။ သို့သော်

ပြောနေဆဲအချိန်

ကိုခန့်လို အလေးအနက်ထားပြီး မဆင်ခြင်ခဲ့လို့ သတိမထားမိလို့သာ ထိုသို့ အတွေးမျိုးမရခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဆရာက သိပ်အပြောကောင်းတာပဲ၊ ဆရာ စာတွေဘာတွေ ရေးပါလားဆရာ’

‘ရေးတယ်ဗျ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မကျခင်က ရေးဖူးတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ စာပို့လောကမှာခင်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်ကတော့ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ’

‘စာရေးတာဆို စာပို့လောကဆိုတာ ဘာလဲဆရာ၊ စာပေလောကကို ပြောတာလား’

‘ဟား...ဟား...ဟား... ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားမိသွားပြီ။ စာပို့လောကဆိုတာ ကိုယ်ရေးပြီးသားစာကလေးတွေကို လိုက်သာပို့နေရတာ တစ်ပုဒ်မှ မပါလို့ ကိုယ့်စာကိုယ်ပို့ရတဲ့ ကလောင်သစ်တွေကို ခေါ်တာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

‘အဲဒီမိတ်ဆွေတွေ အားလုံးကို ‘ဆရာ’ပဲဗျာ၊ ‘ဆရာ’ ဆိုတာက - သူ့ကိုယ်ပိုင်ဝက်ဆိုက်တစ်ခုလိုကို တင်ထားတာ ‘ဆရာမီးတစ်တို့လောက်’ ‘မတော်လို့ပါဆရာ sorry နော်’ ‘ဆရာနဲ့ အဲဒီအင်္ကျီ သိပ်လိုက်တယ်ဗျာ’ အဲဒီလိုဆရာကို ရေလဲသုံးတော့ ကျွန်တော် ဟော်တော်အမြင်ကပ်တယ်။ ဘေးကနေကြည့်တော့ ဒီကောင် ဖားပြီးခေါ်နေတာကို သိသိသာသာကြီး မြင်နေပေမယ့် အခေါ်ခံရတဲ့လူကတော့ မမြင်ဘူး ကိုဘရ၊ ဒီကောင့်ဝတ္ထု တွေဘာတွေက လတိုင်းလိုလိုပါတာပဲ။ ဝတ္ထုတိုသုံးလေးပုဒ်လောက်ပါပြီး ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တော့ သူက သူ့ကိုယ်သူ 'ဆရာ' လို့ပြန်သုံးတာပဲ။ 'ဆရာအတွက် ကဏ္ဍ အသစ်ရရင်တော့ ရေးမယ်လေတို့၊ အဲဒီနေ့ ဆရာမအားဘူးတို့ ဖြစ်လာတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတည်းက ဆရာဆိုတာကို မုန်းသွားတာပဲ'

'ကျွန်တော်တို့ ခေါ်တာကတော့ ရိုးရိုးပါပဲဆရာ'

'အေးဗျာ... အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် လေ့လာပါဦးမယ်'

ကိုခန့်က မောလျှော့ပြောရင်း နောက်မှိုကို မှီချလိုက်သည်။ ကိုခန့် တကယ်မောသွားဟန် တူပါသည်။

'အေးဗျာ... ဒီဆရာကိစ္စ ဝင်ရှုပ်တာနဲ့ ခင်ဗျားကိုခေါ်ရတဲ့ ကိစ္စတောင် မေ့သွားပြီ။ ကိုဘကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုင်တွယ် ရတဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေက နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကို ဒီဂဏန်းတွေက နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဒီလိုကိုက်နေကြမှာပဲ ဆိုတာ...'

ကိုခန့်က သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေကို ဆုတ်ချည်ဖြန့်ချည်လုပ်၍ ပြသည်ကို ကိုဘက ငေးနေမိသည်။ ထိုသို့ငေးရင်း အတွေးက 'ငါ့ဆီမှာ ဆရာလို လက်ချောင်းပြည့်ပြည့် စိမ်းစိမ်းလေးတွေရှိရင် ကောင်းမှာပဲ' ဟု စဉ်းစားမိသည်။

ကိုဘ၏ ရှုမငြီးသော ချစ်ဇနီးက သူ့ကို ဂရုမစိုက်၊ အေးစက်စက် နေခြင်းမှာ ဆရာလိုလက်ချောင်းကလေးတွေ၊ ဆရာလို လက်ဆစ်က အမွှေး စိမ်းကလေးတွေ မရှိလို့ပဲနေမှာဟု သူတွေးမိသွားသည်။

အခန်း (၂)

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို မချစ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ တစ်ခုပဲရှိတယ် ကိုဘ၊ အဲဒါ ရှင့်မှာ လှပသွယ်လျှပြီး အမွှေးနုစိမ်းကလေးတွေ ပေါက်နေတဲ့ လက်ချောင်းဖြူဖြူ ဖောင်းဖောင်းကလေးတွေ မရှိလို့ဘဲ’

ထိုစကားကို ခင်အတည်ပြောနေမှန်း သိသဖြင့် သူတော်တော် စိတ်ညစ် ချိသွားသည်။ ခင်သည် စိတ်ဆိုးနေပြီဆိုလျှင် ရင်ကိုကော့၍ အခုလို နှုတ်ခမ်း ကို ချွန်ထားလေ့ရှိသည်။

အခု နှုတ်ခမ်းက ချွန်နေသော်လည်း ရင်မကော့သေးသည့်အတွက် ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း ပြောပြလျှင်ရလိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။

စိတ်ကောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပျော်နည်းနဲ့ပဲ ချော ရမလား၊ တည်ကြည်လေးနက်သော အပြုအမူ၊ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သော ခြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် စကားကို ပြောခြင်းဖြင့် ချောရမည်လား ဆိုတာကို သူ စဉ်းစားရင်း အပျော်နည်းကလေးနှင့်ပဲ ရအောင်ချောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

‘ခင်ကလည်းကွာ ကိုယ့်ယောက်ျားမှာ မလှတဲ့နေရာကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရှာနေရတာလဲ၊ ကိုယ်က မျက်လုံးလှတယ်ကွာ၊ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဆံပင် လှတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့...’

‘ဒီမှာ ကိုဘ ရှင်က နာမည်မလှဘူး၊ အရပ်ကပုတော့ အရပ်လည်းမလှ ဘူး၊ ခြေတွေလက်တွေလည်း မလှဘူး၊ နာမည်မလှဘူး၊ သွားတွေမလှဘူး၊ ကဲ... ရှင်ဘာပြောချင်သေးလဲ’

‘ဘာမှမပြောချင်ပါဘူးခင်ရာ လှတယ်၊ အချိုးအစားကျတယ်ဆိုတာ ကံကပေးတဲ့ အရိပ်တွေပါ။ ရှေးဘဝကံက နှလုံးသားကိုပဲပေးတာပါ။ အဲဒီ နှလုံးသားကို လှအောင်ကျင့်ရတာက ကိုယ့်ဘာသာကျင့်ရတာလေ၊ ကိုယ့်မှာ လှပတဲ့ အချစ်ကိုတန်ဖိုးထားတဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုရှိတယ်လေ ခင်ရဲ့၊ အဲဒီ နှလုံးသားက ဟောဒီကခင် အပိုင်စားကြီးလေ ဟုတ်တယ်နော် ခင်... ဟုတ်ရဲ့လား’

ကိုဘက ခင့်လက်ကလေးနှစ်ချောင်းကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်သည်။ ကိုခန့်ပထမတော့ ကြောင်၍နေသည်။ သူ့လက်ချောင်းတွေကို ကိုဘက ဆွဲယူပြီးနမ်းတော့မှ မဟုတ်တော့မှန်းသိပြီး ကြုံးအော်ရသည်။

‘ကိုဘ... ကိုဘ ခင်ဗျားဘာတွေလုပ်နေတာလဲ!... ဟေ့လူ... ဟေ့လူ ခင်ဗျား ကျုပ်လက်ကိုလွှတ်ဗျာ လွှတ်...’

ကိုခန့်က ကိုဘလက်ထဲကနေ သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲထုတ်လိုက်တော့ မှ ကိုဘသည် သူ့ကို ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကြည့်၍နေ၏။

‘ဟာ... ဆရာ... sorry ဆရာ... sorry ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်တာ များသွားလို့ဆရာ’

‘ခင်ဗျားဗျာ... ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့၊ ယောက်ျား အချင်းချင်းကြီးကို ဟိုကိုင်ဒီကိုင်နဲ့’

‘ကျ... ကျ... ကျွန်တော် ဆရာလက်ကိုပဲ ကိုင်တာပါဆရာရယ်’

‘ခင်ဗျားဗျာ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ’

‘ဆရာက လက်ချောင်းကလေးတွေကို စုချည်ချဲ့ချည်လုပ်ပြတော့ ဆရာ လက်ချောင်းကလေးတွေကို ငေးရင်း ငါ့မှာ ဒီလိုလက်ချောင်းကလေးတွေ ရှိရင် ကောင်းမှာပဲ၊ ဒီလိုလက်ချောင်းတွေ ဆရာမှာရှိနေလို့ ဆရာဇနီးက ချစ်တာပဲလို့ စိတ်ကူးရင်း...’

‘နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျားမိန်းမက ချစ်သူဘဝကတည်းက အဲဒီကိစ္စကို မပြောဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားက သူ့ရှေ့ရောက်ရင် လက်တွေကို ဖွက်ဖွက်ထားလို့ မသိပဲ အိမ်ထောင်ကျမှ သိရလို့ ပြဿနာရှာတာလား’

ကိုခန့်က အားတက်သရောမေးသဖြင့် ကိုဘ ပြောရတာ ပိုအရသာရှိပြီး ပိုလေးနက်သည်ဟု ထင်မိသည်။ သူ ဒီအကြောင်းတွေကို မြို့သိပ်ထားခဲ့ ရတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ‘အကြင်လင်မယား’ ဟု ပတ်ဝန်းကျင်က သိ ကြသည့်အခါကျတော့ ချစ်သူဖြစ်ပြီး သိပ်ချစ်ကြလို့ ယူတာပဲလို့ ထင်ကြလိမ့် ကြောင်းကောင်းစွာအုပ်စိုက်

မည်။ သို့သော်... သူ့အဖြစ်က အဲဒီလိုမဟုတ်ပါ။

‘ခင်နဲ့ ကျွန်တော်က ချစ်သူတွေမဖြစ်လိုက်ရဘဲ အိမ်ထောင်တန်းကျ တာဆရာ...’

‘ဗျာ... ချစ်သူမဖြစ်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျတာ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင် တာဗျာ’

‘ဖြစ်နိုင်လို့ ဒီကောင်ခံနေရတာလေ ဆရာရဲ့၊ အိမ်ကပေးစားတာလေ ဆရာရဲ့ အိမ်ကပေးစားတာ’

‘ဟာ...ဟုတ်သားပဲ ကျွန်တော်က ဒါကိုမစဉ်းစားမိဘူး၊ ဟုတ်တာပေါ့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့’

ကိုခန့်က သူ့နဖူးသူရိုက်ရင်း မျက်နှာက ရှက်နေသည့်အတွက် နီရဲ၍ နေသည်။ ရှက်လျှင်လည်း မျက်နှာကရဲလာတတ်ပြီး၊ ဒေါသထွက်လျှင်လည်း မျက်နှာက ရဲနေတတ်သည်။ သာမန်အချိန်ဆိုလျှင်တော့ ဆရာ့မျက်နှာမှာ ပြုံးနေတတ်၏။ ကိုခန့်သည် မျက်နှာနီရဲနေရင်းက ဖျတ်ခနဲ မျက်မှောင်ကို ကြုံ့လိုက်ပြီး...

‘ဒါနဲ့... နေပါဦး၊ အိမ်က သဘောတူတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် တည်း မတွေ့ဖြစ်ကြဘူးလား’

‘အဲဒါပြောတာပေါ့ဆရာ၊ ဒီနေ့ ဒီလို စိတ်ဆင်းရဲနေတာမျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးတဲ့ တရားခံက ကျွန်တော့်မိဘဖြစ်နေတော့’

‘မိဘတွေက ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အများကြီးမှားတာတော့ အဖေပေါ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ပိုက်

ခင့်အဖေဟာ အရမ်းခင်ကြတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ အရမ်းခင်သွားကြ သလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့် ဖေဖေနဲ့ ခင့်ဖေဖေတို့က တစ်နေ့တည်း တစ်နေရာ တည်းမှာ တစ်ပြိုင်နက် မင်္ဂလာဆောင်ကြတယ်ဆရာ’

‘ဟိုက်... ရှာလဘား၊ စီးပွားရေးကြောင့်လား’

‘နိုး... နိုးဆရာ ခင့်ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့ထက်တောင် ချမ်းသာပါသေး တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်မှု၊ သူငယ်ချင်း ချင်း ဘယ်လောက်ချစ် သလဲ ဆိုတာကိုပြဖို့ လုပ်ကြတာပါ’

ကိုခန့်က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ထောက်ခံရင်း... ‘အဲဒီ တော့’ဟု စကားကို ထောက်ပေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီ မင်္ဂလာပွဲနှစ်ပွဲမှာ သူတို့ထားကြတဲ့ကတိက ကလေးမွေးလာရင် ယောက်ျားလေးချည်းပဲဆိုရင် သူတို့ခင်သလို ခင်စေရမယ်။ မိန်းကလေး ချည်းပဲဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ အဲ... ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးဆိုရင်တော့ ဘယ်သူက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးစားရမယ်။ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲ ပိုပြီးအသက်ဝင်ဖို့ အတွက် မင်္ဂလာကြောင်းလမ်းတဲ့နေ့ကျမှ ကျွန်တော်တို့ချင်း တွေ့ရမှာတဲ့ ဆရာ’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့တုန်း’

‘ကြိုပြီးပေးတွေ့ထားရင် တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ရဲ့ အားနည်း ချက်တွေ ဘာတွေသိသွားပြီး ငြင်းမှာစိုးလို့တဲ့ဆရာ’

‘အဲဒီတော့...’

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသည့်နေ့ကို ကိုဘ မမေ့ပါ။

စေ့စပ်မည့်နေ့မတိုင်မီ ၃ ရက်အလိုကျမှ သူ့အဖေဖြစ်သူက သူ့ကို ထိုကိစ္စ ဖွင့်ပြောပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘သူတို့က မိန်းကလေးမွေးတော့ ကတိတည်ဖို့ကို အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ တယ်။ ဒယ်ဒီကလည်း ဒီကတိကို ဘယ်ဖျက်မှာလဲ၊ သူနဲ့မဟုတ်လည်း သားကို တစ်ခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ နေရာချရမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဒယ်ဒီရာ ကြိုတင်အသိပေးထားသင့်တာပေါ့၊ ဒယ်ဒီ တို့ရဲ့ ကတိဟာ ဘာမှမသိသေးတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို အလောင်းအစား လုပ်ခဲ့တာနဲ့ မတူဘူးလား’

‘ငါ့သားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစည်းကမ်းကို ထုတ်တာ က ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းတို့ကို ကြို တင်အသိပေးထားပြီး အတူသွားအတူလာဆိုရင် တစ်ယောက်အားနည်းချက် ကို တစ်ယောက်ကသိသွားပြီး မယူချင်တော့ဘူး ဖြစ်မှာစိုးလို့’

‘ဒယ်ဒီရာ... ကိုယ်နဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ မိန်းက လေးကို သားက ဘယ်လိုလက်ထပ်မလဲ’

ဒယ်ဒီက ပြုံးပြုံးကြီးပင် မာမိုကိုကြည့်၍ မေးဆတ်ပြလိုက်၏။

‘အဲဒါတော့မပူနဲ့သား၊ ဒီကောင်မလေးအကြောင်းကို မာမိ တော်တော် များများ လေ့လာပြီးပြီ၊ ဒီမိန်းကလေးက ရိုးတယ်၊ ပြတ်သားတယ်၊ မာန လည်း ခပ်ကြီးကြီးသားရဲ့ ပြီးတော့... ငေးနေရအောင် ချောတာမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကို တစ်ခါကြည့်ပြီးရင် နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး’

‘မာမိတို့လုပ်တာ ကျွန်တော်တော့ ရူးတော့မှာပဲဗျာ၊ ဒီလိုလှနေရင်

သူ့မှာ ရည်းစားတွေ ဘာတွေရှိမှာပေါ့ မာမီရ၊ သေသေချာချာလုပ်ကြပါဦး
မာမီတို့ရာ’

သူ့စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောတော့ မာမီက အားရပါးရ ရယ်သည်။

‘မာမီ ပြီးခဲ့တဲ့ ၃ လလောက်က မန္တလေးကို ဘုရားဖူးသွားတာ
သားမှတ်မိသေးလား’

‘မှတ်မိတာပေါ့ မာမီရဲ့၊ သားတောင်မှ နဂါးစာပေက ကိုထွန်းရွှေမှာ
တဲ့ စတိုင်ပန်(နီ)နှစ်ထည် လူကြုံပေးလိုက်သေးတာပဲ’

‘အေး... အဲဒီခရီးမှာ ‘ခင်’ ပါတယ်သားရဲ့’

‘ခင်...! ဘာခင်လဲ...’

‘အခု သားလက်ထပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့သားရဲ့၊ သူ့နာ
မည်အရင်းက ရည်ရွယ်ခင်တဲ့၊ အဲဒီခရီးမှာ မာမီက သူ့အနေအထိုင် အပြော
အဆို ဆက်ဆံရေး စတာတွေကို အားလုံးလေ့လာခဲ့တာ၊ လူတစ်ယောက်
အကြောင်းသိချင်ရင် အတူခရီးသွားလို့ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ မာမီဘက်
ကတော့ ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး’

မာမီက သူ့ကို သိုင်းဖက်ပြီး ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကလိုပင် လှုပ်ရင်း
စ၍ပြောနေသည်။ မာမီသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဒီလိုပင် သူ့ကို ကလေးတုန်းက
ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံတတ်၏။

‘မာမီဘက်က ပြောစရာမရှိပေမယ့် သားဘက်ကတော့ ပြောစရာရှိ
တာ ပြောရလိမ့်မယ် မာမီ’

‘ပြော... ငါ့သားလေး ဘာများပြောချင်လဲ! ပြော’

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘သား... သူ့ကို လုံးဝမယူနိုင်ဘူးမာမီ’

‘ဟေ့ကောင်... ကိုဘ၊ မင်းအဲဒီစကားကလွဲလို့ ကျွန်တဲစကား ဘာကိုပဲ ပြောပြော ငါလက်ခံတယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးကို မင်းမာမီရော ငါကိုယ်တိုင် ပါ လေ့လာပြီးပြီ၊ သိပ်ကြီးကြီးမားမား အပြစ်ပြောစရာ မရှိဘူး။ မင်း ဘာမှ ငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့’

‘ဒယ်ဒီတို့ကပဲ လေ့လာနေ၊ ဟိုက ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ရမ်းသဘောတူတာပဲလား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ သူ့သမီးဆီမှာ အားနည်းချက် အနည်းငယ်မဟုတ်ဘဲ ကြီးကြီးမားမားကို ရှိနေလို့ဖြစ်ရမယ်’

သူ့စကားဆုံးတော့ ဒယ်ဒီကရယ်သည်၊ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုညိတ်သေး သည်။

‘ကဲ... ဒီအချိန်ရောက်မှတော့ ငါ့အားလုံးဖွင့်ပြောပါ့မယ်။ မင်းဘွဲ့ရပြီး ကာစ အလုပ်မရခင်တုန်းက ပုဇွန်ကန်၊ ငါးကန်တွေမှာ ဝင်လုပ်ခဲ့တုန်းက သူဌေးက ဘယ်သူတုန်းဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ဦးထွန်းဝင်းလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတော်ခင်တာပဲ၊ သူပဲ ဒီအလုပ်ကို တိုးတက်အောင်လုပ်နေရင်းက... ဦးထွန်းဝင်းက တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တိုင်ပင်တယ်လေ၊ သူ့ရဲ့အလုပ်က သမာအာဇီဝတော့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သတ္တဝါတွေရဲ့အသက်ကိုရင်းပြီး လုပ်နေရလို့ မလုပ်တော့ဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အတွေးကို ထောက်ခံလိုက်တော့ ပုဇွန်ရော ငါးပါ သူများကို ရောင်းပစ်လိုက်တာလေ’

‘အေး... မင်း အဲဒီလူကြီးကို ဘယ်လိုမြင်လဲ’

‘သဘောကောင်းတယ်၊ ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စကား
ပြောရင် ပြတ်တယ်။ ဒီမှာဒယ်ဒီ ကျွန်တော့်ကို ငပေါလို့မထင်ပါနဲ့၊ ဒယ်ဒီ
တို့ အခုပြောပုံအရဆိုရင် အဲဒီဦးထွန်းဝင်းက စေ့စပ်မယ့် ကောင်မလေးရဲ့
အဖေမဟုတ်လား’

သူက အပိုင်မေးလိုက်လျှင် အဖေပါးစပ်ကြီးပြဲပြီး သူ့ကို တအံ့တဩ
ကြည့်နေလိမ့်မည်ဟု ကိုဘ ထင်ထားသော်လည်း သူ့ဖေဖေက ထိုသို့မဟုတ်
ဘဲ အပြုံးကလေးနှင့် ခေါင်းကိုခါပြီး သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

‘မင်းမှန်းတာ မဆိုးပါဘူး နီးစပ်ပါတယ်၊ ဦးထွန်းဝင်းက မင်းအဲဒီ
ကောင်မလေးကိုမယူရင် သူယူမယ်လို့ ပြောထားတဲ့သူပဲ’

‘ဟာ... အဖေနဲ့ သမီးအရွယ်ကြီးကို’

‘ကိုထွန်းဝင်းနဲ့က ၁၁ နှစ်ပဲကွာတာပါ။ အခု ကောင်မလေးက နှစ်
ဆယ့်လေး သူက သုံးဆယ့်ငါး၊ ဒီတော့... ကောင်မလေးဖေဖေက ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပြောပြီး မင်းကို လေ့လာခိုင်းခဲ့တာ’

‘ဟာ... ဘာတွေလဲဒယ်ဒီရာ... ရှုပ်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော် ပုံမှန်အတိုင်း
နေထိုင်သွားလာနေတဲ့ အပေါ်မှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်
ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားခဲ့မိဘူး ဒယ်ဒီရာ’

ဒယ်ဒီက အပြုံးနှင့် စကားကိုဆိုသည်။

‘အေး... အဲဒီလိုမသိရမှလည်း သဘာဝကျတဲ့ မူရင်းနေထိုင်မှုကို တွေ့ရ
မှာပေါ့ကွ၊ ဦးထွန်းဝင်းက သဘောထားဘယ်လောက်ပြည့်သလဲဆို မင်းဟာ
ခင်နဲ့ သင့်တော်တဲ့ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်လို့ ဆန်းတင့်ကို ပြောသွား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ပိုက်

တယ်တဲ့’

‘ဆန်းတင့် ဆိုတာက’

‘ကောင်မလေးရဲ့ အဖေပေါ့၊ အမေက ဒေါ်ခင်စိတဲ့၊ အဲဒီတော့ စနေနေ့
မှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ကိစ္စရှိတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကိုသာ မင်းခေါင်းထဲ ထည့်
ထားလိုက်တော့’

‘ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ပေး ဒယ်ဒီ’

‘ပြော’

‘စေ့စပ်ပြီးရင် ကျွန်တော် သူနဲ့ ခဏတွဲမယ်၊ တွဲရင်းနဲ့ ကျွန်တော်
လေ့လာလို့ ကျွန်တော့်စရိုက်နဲ့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာမျိုးဖြစ်နေရင်တော့ ကျွန်တော်
သူ့ကို လုံးဝမယူနိုင်ဘူး ဖေဖေ’

‘အေး... ငါသဘောတူတယ်’

‘သူ့ရင်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်ရသဖြင့် ကိုဘ တော်တော်လေးပေါ့သွား
သော်လည်း အလုံးအခဲကြီးကတော့ ကျန်နေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ ကိုခန့်က
ခေါင်းညိတ်၍ညိတ်၍ နားထောင်နေသဖြင့် သူ့အားတက်ရပါသည်။

‘စေ့စပ်ပွဲအကြောင်းပြောဗျာ’

‘အဲဒီနေ့မနက်က ကျွန်တော် မနက်လေးနာရီထိုးကြီးမှာ နိုးနေတာ
ဆရာ...’

အိပ်ရာကနိုးပြီး ပြန်အိပ်မရတော့သဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး
နွားနို့တစ်ခွက်ကိုသောက်ရန် ပြန်နွေးနေရင်း နွားနို့ထဲကို ကြက်ဥဖောက်ထည့်
ချင်စိတ်က ထူးထူးဆန်းဆန်းပေါ်၍လာသည်။

အရင်တုန်းကဆိုလျှင် သူသည် နွားနို့ထဲကို ဘယ်တော့မှ ကြက်ဥ အစိမ်းကို ဖောက်ထည့်တတ်၊ ထိုကြက်ဥနှင့် နွားနို့ကို ခလောက်လိုက်လျှင် ကလေးဝမ်းပျော့ပျော့အရည်နှင့် တူသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဟော... အခုတော့ နွားနို့ထဲကို ကြက်ဥဖောက်ထည့်ချင်နေပြီ။

သူ့စိတ်တွေ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ပြောင်းလဲနေမှန်း သူသိသည်။

ခဏနေလျှင် စေ့စပ်ပွဲသို့ သွားရတော့မည်ကို သူသိသည်။ အစီအစဉ် အရ သူတို့ရောက်သွားလျှင် စကားအနည်းအကျဉ်းပြောကြပြီး လက်ဆုံထမင်း စားကြမည်ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားပြီး အချိုတည်းသည့်အချိန်တွင် သူနှင့် ခင်ဆိုသော သူ့ဇနီးလောင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့်ရမည်ဖြစ် သည်။

သူ နွားနို့ခွက်ထဲသို့ ကြက်ဥတစ်လုံးဖောက်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒုတိယတစ်လုံး... ပြီးတော့ ဖန်(လ်)ခွက်ကို ကောက်မပြီး တရှိန်ထိုးကောက် မော့ပစ်လိုက်၏။ အလျင်တုန်းကလို တစ်ငုံစီသောက်မနေတော့။

သူသည် ညက ထိုမိန်းကလေးနှင့် မတွေ့ချင်ကြောင်းငြင်းခဲ့သည်။ ဟော... အခုတော့ သူမကို သူ အသေအလဲတွေ့ချင်နေပြန်သည်။ အချိန်ကို ကြည့်တော့ လေးနာရီ သုံးဆယ့်တစ်မိနစ်သာ ရှိသေး၏။ သူတို့က ကိုးနာရီ မှ သွားမှာဆိုတော့ ကြားမှာ လေးနာရီနှင့် နှစ်ဆယ့်ကိုးမိနစ် လိုနေသေး သည်။

သူသည် ချစ်ရေးချစ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကံကောင်းခဲ့သူမဟုတ်ပါ။

သူ့ကို ချစ်ချင်သလိုလို ဘာလိုလို အထာပေးသည့် မိန်းကလေးမျိုး

ကြော့နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်ခါမှ ဘဝတွင် မတွေ့ခဲ့ဘူးပါ။ အကြွင်းမဲ့သံသယဖြစ်ရန် မရှိတော့
သလောက်ပင် မိန်းကလေးတိုင်းက သူ့အပေါ် ရိုးသားခဲ့ကြပါသည်။

သူကသာ ကြိတ်ကြိုက်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးတွေ မနည်းခဲ့။ သူကြိတ်၍
ကြိုက်တာခံခဲ့ရသော ကောင်မလေးတွေက သူကြိုက်နေမှန်း သိပင်မသိကြ
ပါ။ သူသည် မိန်းကလေးတွေအုပ်ထဲမှာ ရှိနေတတ်ပြီး ရည်းစားမရှိသူ
ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ကြိတ်ကြိုက်သည့် မိန်းကလေးက ကိုယ့်အပေါ် အရမ်း
လေးစားဖို့ကောင်းလောက်အောင် ရိုးသားနေတော့ ထိုစဉ်းကို သူဘယ်လိုမှ
သူ မကျော်နိုင်ခဲ့တာလည်း ၁၅ ယောက်မကတော့။ ထူးအိမ်သင်၏ သီချင်း
ထဲကလို ‘ဒါတွေ××× သူများသိရင် မုန်းသွားလိမ့်မယ်××× ကိုယ်မပြော
တော့ဘူး ××× သူငယ်ချင်းလေး’ စာပုဒ်မှာ သူ့ကို စောင်းပြီးဆိုနေသလိုပင်
တိုက်ရိုက်ထိခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ဖြေသာပါသည်။

ထူးအိမ်သင်လို နာမည်ကြီးလူတစ်ယောက်လည်း သူ့လိုပဲဆိုတော့
နည်းနည်းအားရှိသွားခြင်း ဖြစ်၏။

အခု ဒီကောင်မလေးနှင့် သွားတွေ့ဖို့ကိစ္စကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေ
ကို ပြောပြတော့ ဒီကောင်တွေပေးလိုက်သော နည်းလမ်းတွေက စုံသည်။

တစ်ယောက်က ခြေသည်း လက်သည်းတွေကို ကြည့်ရမတဲ့၊ တစ်
ယောက်က သွားတွေအရေးကြီးတယ်တဲ့၊ တစ်ယောက်က မဲ့အရေးကြီးတယ်
တဲ့ မျက်ရည်ခဲမဲ့တို့ မတော်မတဲ့နေရာမှာပါတဲ့ မဲ့တို့က လင်ယောက်ျားကို
သေစေနိုင်တယ်တဲ့၊ တစ်ယောက်ကတော့ ဒီကောင်မလေးရဲ့ နောက်ကြောင်း